

var nemlig dette høje Tings Mening, at man derigennem kunde faa en Ventil, der skulde kunne afværge, at man blev nødt til i visse Tilfælde at henvise de gamle til Fattigvæsenet, men det andet høje Ting har stemt denne Paragraf ud. Og naar der en Gang har staaet en saadan Ventil i et Lovforslag, og det andet høje Ting har stemt den ud, saa har man haft Opmærksomheden henvendt paa dette Forhold, og saa er det ikke tilfældigt, at Sygeparagraffen har faaet denne Affattelse, men saa er det netop, fordi det andet Ting ikke har villet gaa med til den Fortolkning, den Velvillie overfor de gamle, som man fra dette høje Tings Side var gaaet med til. Altsaa, jeg tror ikke, man her i dette Tilfælde kan bruge Sygeparagraffen. Der er kun eet Sted, hvor der er et lille Lyspunkt, nemlig hvor der staar, at der kan tilstaaes lønnet Sygepleje i Hjemmet. Det kan naturligvis være udmærket, naar det kan fortolkes saaledes, at hvis Konen er syg, kan Manden pleje hende, eller hvis Manden er syg, kan Konen pleje ham. Dér vil jeg tro, der kunde findes en Ventil, hvorigennem den højtærede Minister vil kunne bøde noget paa Forholdet. Jeg gør opmærksom paa, at Lønnen for en Sygeplejerske i Øjeblikket ligger oppe paa en 7—8 Kr. om Dagen og Kosten, og det vil naturligvis betyde noget, hvis man kunde give en gammel syg Kone sin Mand som Plejer og give ham 8 Kr. om Dagen og Kosten foruden den Understøttelse, dette Ægtepar i øvrigt faar. Jeg indrømmer, at der her er en ganske lille Ventil, forudsat at den højtærede Indenrigsminister formaar at fortolke Paragraffen paa den Maade. Men man maa huske, at først skal Lægen have gjort sin Indstilling, og derefter skal Kommunalbestyrelsen vedtage at gaa med til det — maa jeg saa spørge: hvor mange Steder tror ærede Medlemmer, at Kommunalbestyrelserne — jeg sigter her til de Kommunalbestyrelser, hvor man er inhuman — vil gaa med til at indrømme, at Manden kan pleje Konen og faa Løn derfor, eller at Konen kan pleje Manden og faa Løn derfor? Jeg tror, det bliver meget faa Steder.

Saa er der et andet Forhold, jeg har undersøgt, og hvor jeg ogsaa mener, at man trænger til en i alt Fald klarere Forstaaelse end den, der er blevet gjort gældende. Jeg sigter her til Betegnelsen „bymæssigt bebyggede Kommuner“, hvor disse Mellemtakster jo ogsaa skal gælde. Ved Landkommuner med bymæssig Bebyggelse forstaaer man saadanne, der har over 2 000 Indbyggere. Nu har jeg hørt fremsætte den Opfattelse, at det skal være

den bymæssigt bebyggede Del af Kommunen, i hvilken der skal bo 2 000 Indbyggere. Jeg vil gøre opmærksom paa, at det har aldrig været Udvalgets Mening. Tallet 2 000 er vilkaarlig valgt, kan man maaske nok sige, men man har faaet det ind i Forslaget, fordi man har ment, at det skulde være en stor Kommune, saaledes at den bedre kunde bære de højere Udgifter. Men i den bymæssigt bebyggede Del behøver der slet ikke at bo ret mange Mennesker; Tanken var, at hvis en Kommune strakte sig langs med en Landevej, og der var en Del af Bykommunen paa den ene Side af Landevejen og paa den anden Side en bymæssigt bebygget Del af Landkommunen, saa skal disse Mennesker leve under ganske samme Kaar, og saa maa de kunne faa samme Understøttelse uden Hensyn til, om det er Landkommunen eller Bykommunen, der skal betale det. Jeg maa slaa fast, at det var det, der var Udvalgets Mening.

Jeg har haft Opmærksomheden henvendt paa § 10 i Loven, der handler om Pligtkørsel. For Fremtiden er det jo saadan, at de gamle selv skal betale for at faa kørt deres Brænde. Det koster nu overalt paa Landet meget at faa Brænde kørt; tidligere betaltes det af Kommunalbestyrelsen. Maaske kan det dog ved en velvillig Fortolkning blive ikke saaledes, at de gamle faar Brændselet gratis, for det skal de betale af deres karrigt tilmaalte Aldersrente, men saaledes at man kan skaffe dem det frit tilkørt, idet det kan komme ind under Pligtkørsel, hvorfor der kan faas Refusion.

Jeg vil henlede Opmærksomheden paa et andet Forhold, som jeg ogsaa vil betegne som komplet meningsløst. Det er Lovens § 2, hvori der tales om dem, der bliver Invalidter efter det 62de Aar. Efter den nuværende Invalidelov er det saaledes, at man sikres for Invaliditet op til 62 Aars Alderen. Hvis en Mand bliver Invalid før den Tid, faar han altsaa 800 Kr., og det sammefaar en Kvinde. Hvis en Mand bliver Invalid, naar han er 63 Aar, kan han ikke faa Invaliditetsunderstøttelse, saa faar han Aldersrente, det vil sige, at hvis han bor i en Købstad, faar han de godt 400 Kr., der ydes dér, og bor han paa Landet de 300 Kr., der ydes dér, for saa vidt han er ugift. Man vil forstaa, at der er en Uretfærdighed deri. Naar en Mand i en højere Alder bliver Invalid, kan han slet ikke lægge sit Arbejdsfelt om og maa altsaa næsten udelukkende leve af Aldersrenten. Dette Forhold er ganske meningsløst. En, der bliver Invalid i 63 Aars Alderen, burde snarere have mere end en, der bliver Invalid ved 40—50 Aars